

Απλός οδηγός για τη νέα γενιά.

Γράφει ο Λεωνίδας Κουμάκης*.

Οι γενιές που έζησαν τα τραγικά γεγονότα των δεκαετιών του 1960 και του 1970 με την πάροδο του χρόνου φεύγουν σιγά-σιγά από την ζωή και οι νέες γενιές που έρχονται βρίσκονται απέναντι σε μια σκληρή πραγματικότητα που επιβλήθηκε με βία και δολιότητα στην μαρτυρική Κύπρο και στο σβέρκο τους.

Οι νέες γενιές πρέπει απαραίτητα να μαθαίνουν την αλήθεια είτε μέσα είτε έξω από τα σχολεία, ώστε να τις μεταφέρουν στις επόμενες γενιές μέχρι την απόλυτη δικαίωση της μαρτυρικής Κύπρου.

Η απλή αλήθεια που πρέπει να γνωρίζουν όλοι οι Κύπριοι είναι ότι γεννήθηκαν σε ένα ευλογημένο από την φύση και τον Θεό τόπο πάνω σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι γιγαντιαίων γεωπολιτικών συμφερόντων και πληθωρικού ενεργειακού πλούτου. Αυτά ακριβώς που θέλουν να ελέγξουν πολύ μεγάλες και ισχυρές δυνάμεις του πλανήτη μας, οι οποίες προκειμένου να πετύχουν τον στόχο τους χρησιμοποιούν κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο, από πληρωμένους δολοφόνους μέχρι πληρωμένους πειρατές. Η υποχρέωση κάθε Κύπριου απέναντι στον τόπο του είναι να μην γονατίσει ποτέ, έχοντας πάντα στο νου τα σοφά λόγια του παλαίμαχου

πολιτικού, ποιητή και ζωγράφου Βάσου Λυσσαρίδη, «Αν εθελούσια δεν γονατίσεις, ούτε νεκρό δεν μπορούν να σε γονατίσουν».

Η πραγματική αιτία λοιπόν του «**Κυπριακού προβλήματος**» δεν είναι άλλη από το γεγονός ότι η Κύπρος αποτελεί ένα πολύτιμο, αβύθιστο αεροπλανοφόρο στην καρδιά της Μεσογείου, ότι διαθέτει τεράστια ενεργειακά αποθέματα και ότι κατοικείται διαχρονικά, από την εποχή ακόμα του Τρωικού πολέμου (12ος αιώνας π.Χ), από Έλληνες.

Το νησί στην μακρά πορεία του πέρασε από διάφορες περιόδους πρόσκαιρων κατακτητών (Αιγύπτιοι, Πέρσες, Ρωμαίοι, Φράγκοι, Ενετοί, Οθωμανοί, Βρετανοί) **χωρίς ποτέ να χάσει την Ελληνική του ταυτότητα**. Όπως έγραψε ένας από τους σημαντικότερους Έλληνες ποιητές, ο **Κωστής Παλαμάς**, στο ποίημα **ΚΥΠΡΟΣ** που δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά τον Απρίλιο του 1901 ...**Πολλούς αφέντες άλλαξες. Δεν άλλαξες καρδιά...**

Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος βρήκε την Κύπρο με Βρετανό “αφέντη”, πληθυσμό κατά **82% Έλληνες ορθόδοξους χριστιανούς** και κατά **18% τουρκόφωνους κυρίως μουσουλμάνους**, κατάλοιπα της οθωμανικής κατοχής του νησιού την περίοδο 1570-1878, μαζί με άλλους ξένους πολίτες διαφόρων εθνοτήτων.

Κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο σύσσωμος ο Ελληνισμός έλαβε απόφασιστική θέση κατά του φασισμού που εκπροσωπούσε ο Γερμανο – ιταλικός άξονας και με δυσανάλογα μεγάλες θυσίες στάθηκε στο πλευρό των συμμάχων και των ιδανικών της ελευθερίας και της δημοκρατίας.

Η Τουρκία κατά την διάρκεια του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου παρέμεινε **επιτήδεια ουδέτερη** και μετέτρεψε την φρικτή κατοχή της Ελλάδος από τους Γερμανούς σε ευκαιρία, καταφέροντας σημαντικά πλήγματα στον ανυπεράσπιστο Ελληνισμό που παρέμενε ακόμα στην Μικρά Ασία (επιστράτευση 20 ηλικιών χριστιανών το 1941, επιβολή ρατσιστικού “έκτακτου φόρου περιουσίας” μόνο στις μειονότητες Ελλήνων, Αρμενίων και Εβραίων που ζούσαν στην Τουρκία το 1942 κ.α.).

Ήταν η εποχή που οι Βρετανοί υμνούσαν τους Έλληνες για τα κατορθώματα τους γιατί ήταν οι πρώτοι που γκρέμισαν τον μύθο των

«ανίκητων» δυνάμεων του φασιστικού άξονα Μουσολίνι-Χίτλερ, με αποκορύφωμα την φράση «**οι ήρωες πολεμούν σαν Έλληνες**» που απόδίδεται στον Ουίνστον Τσώρτσιλ, τον πρωθυπουργό της Μ. Βρετανίας κατά την περίοδο του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Μετά τον μεγάλο πόλεμο, το δικαίωμα αυτοδιάθεσης κάθε λαού να ρυθμίζει ελεύθερα το πολιτικό του μέλλον καθιερώθηκε από τον κατάστατικό χάρτη των Ηνωμένων Εθνών (άρθρα 1 & 55) τον οποίο επέβαλαν οι ίδιοι οι νικητές του αιματηρού Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου των 60 εκατομμυρίων νεκρών.

Όπως ήταν φυσικό, η Κύπρος ήταν μεταξύ των λαών που ζητούσαν επίμονα την αυτοδιάθεση τους αλλά οι Βρετανοί, τελευταίοι “αφέντες” του νησιού, όπως αποδείχθηκε στην συνέχεια, δεν ήταν καθόλου διατεθειμένοι να εγκαταλείψουν την Κύπρο, παρ’όλο που οι ίδιοι καθιέρωσαν (μαζί με τους άλλους συμμάχους) **το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης των λαών** – συνεπώς και των Κυπρίων.

Έτσι, το συντριπτικό ποσοστό 95,7% του παλλαϊκού αιτήματος της ένωσης της Κύπρου με την Ελλάδα που προέκυψε από το δημοψήφισμα που διεξήγαγαν οι Κύπριοι μετά την λήξη του πολέμου (15/1/1950), αντιμετώπισε πρωτοφανή αντίδραση και εχθρότητα από τους Βρετανούς.

Στις 28 Ιουλίου 1954, με τον κυνισμό που χαρακτηρίζει μια αποικιοκρατική αυτοκρατορία, η Μεγάλη Βρετανία δια του Υπουργού Αποικιών της κυβέρνησης Ουίνστον Τσώρτσιλ **Χένρυ Χόπκινσον** διακήρυξε από το βήμα της Βουλής των Κοινοτήτων πως «**Η Κύπρος ουδέποτε θα τύχει αυτοδιάθεσης!**».

Ήταν η εποχή που ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος ήταν φλογερός υπερασπιστής του “εθνικού στόχου” που δεν ήταν άλλος από την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Όπως αποκαλύπτει η Κύπρια ερευνήτρια και δημοσιογράφος **Φανούλα Αργυρού**, ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος σε δηλώσεις του στις 16 Ιανουαρίου 1955 στην Εκκλησία Φανερωμένης, 9 περίπου εβδομάδες πριν από την έναρξη του εθνικού και απελευθερωτικού αγώνα της ΕΟΚΑ την 1η Απριλίου 1955 υπό την ηγεσία του στρατηγού Γεωργίου Γρίβα – Διγενή τον οποίο διόρισε ο ίδιος ο Μακάριος σαν

τον στρατιωτικό αρχηγό ενός ένοπλου αγώνα για την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, χαρακτηρίζει “προδότες όσους ενδώσουν στις πιέσεις της Κυβέρνησης”, δηλαδή των Άγγλων. («Το ξεκαθαρίζουμε γι’ ακόμα μια φορά ότι θα απορρίψουμε το Σύνταγμα και κάθε συνεργασία με την Κυβέρνηση και ότι θα θεωρούμε ως εχθρούς του εθνικού μας στόχου εκείνους που θα ενδώσουν στις συνταγματικές πιέσεις της κυβέρνησης. Θα αποκαλέσουμε τέτοια πρόσωπα ως προδότες και δεν θα μπορούμε να τους προστατεύσουμε από την οργή του λαού»).

Μέσα στο κλίμα αυτό του γενικού ξεσηκωμού και μετά την ψυχρή και κυνική άρνηση της Βρετανίας να εφαρμόσει αυτά που η ίδια επέβαλε (μαζί με τους λοιπούς νικητές του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου) σχετικά με το **δικαίωμα αυτοδιάθεσης των λαών**, την 1η Απριλίου 1955 ξεκίνησε ο εθνικός, απελευθερωτικός αγώνας των Κυπρίων, μέσω της Εθνικής Οργάνωσης Κυπρίων Αγωνιστών (ΕΟΚΑ), την οργάνωση που έδρασε κατά τη χρονική περίοδο 1955-1959 με διακηρυγμένο σκοπό την αυτοδιάθεση της Κύπρου, την απαλλαγή από την Βρετανική Αποικιοκρατία και την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα.

Οι Βρετανοί κατάλαβαν αμέσως πως θα ήταν αδύνατο να αντιμετωπίσουν μακροπρόθεσμα το δίκαιο αίτημα της συντριπτικής πλειοψηφίας των Κυπρίων που είχε μια τόσο μαζική λαϊκή υποστήριξη. Έτσι, απόφασισαν να βάλουν άμεσα σε εφαρμογή την πείρα αιώνων που διαθέτουν στην υψηλή τέχνη του «**Διαίρει και Βασίλευε**», μια πείρα που απέκτησαν με ποικίλες ραδιουργίες σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του κόσμου.

Χωρίς καθυστέρηση, αποφάσισαν να «αξιοποιήσουν» το ποσοστό του 18% του πληθυσμού που δεν ήταν χριστιανοί αλλά μουσουλμάνοι, κατάλοιπα της οθωμανικής κατοχής του νησιού την περίοδο 1570-1878 καθώς και διάφοροι ξένοι, χαρίζοντας στους τούρκους εξτρεμιστές οι οποίοι την εποχή εκείνη έψαχναν να βρουν στον χάρτη που βρίσκεται η Κύπρος, μια **ανέλπιστη ευκαιρία**: Την «επαναφορά» της Τουρκίας στην Κύπρο από την οποία **είχε παραιτηθεί, ρητά και κατηγορηματικά**, από κάθε δικαίωμα επί της νήσου, με τα άρθρα 20, 21 και 27 της Συνθήκης της Λωζάνης του 1923.

Σαν πρώτο βήμα οδήγησαν Κύπριους μουσουλμάνους μέσα σε μια “Τούρκικη Οργάνωση Αντίστασης (TMT)” καθοδηγώντας τους σε αιματηρές διακοινοτικές ταραχές με την συνεργασία των Τουρκικών μυστικών υπηρεσιών. Πολλές δεκαετίες αργότερα (23 Σεπτεμβρίου 2010), ο στρατηγός ε.α., υπεύθυνος του τουρκικού Ειδικού Γραφείου Πολέμου Σαμπρί Γιρμπιμπέσογλου, μιλώντας στην εφημερίδα Haberturk για τη δράση της υπηρεσίας του, έδωσε μια γεύση των μεθόδων που χρησιμοποιούσαν για να σπείρουν το μίσος μεταξύ χριστιανών και μουσουλμάνων στην Κύπρο: «Εάν θέλετε να εμφανίσετε ένα μαζικό κίνημα αντίστασης του λαού σε ένα μέρος, στον εχθρό των αξιών σας, δείχνετε ότι έκανε κάτι η απέναντι πλευρά, δείχνετε ότι έκανε μια πολύ μειωτική ενέργεια, έτσι μπορείτε να συγκεντρώσετε, μπορείτε να φανατίσετε τον κόσμο. Στο Ειδικό Γραφείο Πολέμου υπάρχει ένας κανόνας. Για να αυξήσεις την δύναμη του κόσμου, κάνεις σαμποτάζ σε ορισμένες αξίες, σαν να το έκανε ο εχθρός. Μπορεί να βάλουμε φωτιά σε ένα τζαμί. **Εμείς κάψαμε τζαμιά στην Κύπρο!**».

Σαν δεύτερο βήμα, με συντονισμένη Βρετανική καθοδήγηση, οι Τούρκοι οργάνωσαν τα γεγονότα της 6.ης προς την 7.η Σεπτεμβρίου 1955 σε Κωνσταντινούπολη και Σμύρνη με ένα **οργανωμένο πογκρόμ** εναντίον κυρίως Ελλήνων (καθώς Αρμενίων και Εβραίων) που είχε σαν αποτέλεσμα τον θάνατο 37 ανυπεράσπιστων πολιτών**, απροσδιόριστο αριθμό τραυματισμών και βιασμών καθώς και καταστροφή χιλιάδων σπιτιών, καταστημάτων, σχολείων, εργοστασίων, τυπογραφείων, εστιατορίων, εκκλησιών ακόμα και νεκροταφείων της μη μουσουλμανικής μειονότητας της Κωνσταντινούπολης.

Είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστικό ότι τόσο την 6η Σεπτεμβρίου 1955 που εξερράγη η βόμβα κρότου στο υποτιθέμενο σπίτι που γεννήθηκε ο Μουσταφά Κεμάλ (και ταυτόχρονα τουρκικό προξενείο Θεσσαλονίκης) και η οποία αποτέλεσε την “αφορμή” του πογκρόμ που ακολούθησε λίγες ώρες αργότερα στην Κωνσταντινούπολη, όσο και κατά την διάρκεια των γεγονότων της 6ης προς την 7η Σεπτεμβρίου 1955, καταγράφηκε η **προσωπική παρουσία του Ιαν Φλέμινγκ, τότε πράκτορα της ΜΙ6**, μετέπειτα δημιουργού του Τζέιμς Μποντ, του διάσημου πράκτορα 007, όπως αποκάλυψε τον Σεπτέμβριο του 2016 ο Τούρκος δημοσιογράφος Sedat Kağa στο άρθρο του “**Τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται**” (Hiç Bir Şey GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİLDİR).

Μετά τα Σεπτεμβριανά, η Βρετανική πίεση όχι μόνο προς την Κύπρο αλλά και προς την Ελληνική κυβέρνηση έγινε αφόρητη με απειλές (του Άγγλου πρεσβευτή Σερ Τσαρλς Πηκ), πως αν δεν σταματήσει ο Κυπριακός Αγώνας, η Αγγλία θα υποκινούσε το «Μακεδονικό».

Μέσα στην Κύπρο, οι Βρετανοί προκειμένου να εφαρμόσουν την απάνθρωπη, σκληρή και ύπουλη πολιτική που ακολουθούσαν, άλλαξαν τον κυβερνήτη της Κύπρου Ρομπέρ Πέρσεβαλ Άρμιτατζ (είχε διοριστεί μόλις ένα χρόνο νωρίτερα), τοποθετώντας τον **Τζον Χάρντινγκ**, ο οποίος σύντομα κήρυξε το νησί σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης (26 Νοεμβρίου 1955) και επέβαλε δρακόντειους νόμους καταστολής και τρομοκρατίας, συμπεριλαμβανομένης της θανατικής ποινής ακόμα και για την μεταφορά όπλων!

Εκείνο βέβαια που “πέτυχε” **στήνοντας αγχόνες θανάτου**, ήταν Κύπριοι λεβέντες και αμούστακα παλληκάρια να γράψουν με το αίμα τους απίστευτα λαμπρές σελίδες Κυπριακής ιστορίας εναντίον του Άγγλου δυνάστη και να ξεσηκώσουν εκατομμύρια ανθρώπων σε ολόκληρο τον κόσμο, εναντίον της εγκληματικής Βρετανικής αποικιοκρατίας.

Οι πρώτες Βρετανικές αγχόνες του Τζον Χάρντινγκ στήθηκαν στις 10 Μαΐου του 1956 για τους ήρωες Μιχαλάκη Καραολή και Ανδρέα Δημητρίου. Ακολούθησαν στις 9 Αυγούστου 1956 οι αγχόνες για τους ήρωες Ιάκωβο Πατάτσο, Ανδρέα Ζάκο και Χαρίλαο Μιχαήλ, στις 21 Σεπτεμβρίου 1956 οι αγχόνες για τους ήρωες Μιχαήλ Κουτσόφτα, Στέλιο Μαυρομμάττη και Ανδρέα Παναγίδη για να ακολουθήσει η αγχόνη, στις 14 Μαρτίου 1957 του Ευαγόρα Παλληκαρίδη, του νεαρότερου και τελευταίου απο τους απαγχονισθέντες αντάρτες της ΕΟΚΑ. Μόλις δέκα ημέρες νωρίτερα, στις 3 Μαρτίου 1957, ο Γρηγόρης Αυξεντίου, δεύτερος στην ιεραρχία της ΕΟΚΑ, είχε αφήσει την τελευταία του πνοή κοντά στην Ιερά Μονή Μαχαιρά κάτω από τα πυρά του Άγγλου δυνάστη και έγινε για πάντα ο μυθικός ήρωας του όπου γης Ελληνισμού – και όχι μόνο.

Σε πολιτικό επίπεδο, στο τέλος του 1955 και στις αρχές του 1956, διεξήχθησαν οι συνομιλίες Μακαρίου – Χάρτινγκ για την εξεύρεση λύσης,

αλλά όταν αυτές απέτυχαν οι Βρετανοί αποφάσισαν να εξορίσουν τον Μακάριο στις Σεϋχέλλες για να τον “συνετίσουν” (Μάρτιος 1956).

Τον Φεβρουάριο του 1957, μετά την προσφυγή της Ελλάδος στον ΟΗΕ, εκδόθηκε ψήφισμα με το οποίο ζητείτο η επανάληψη των διαπραγματεύσεων ενώ στα μέσα Μαρτίου 1957, η ΕΟΚΑ κήρυξε εκεχειρία για την πρακτική υποστήριξη της απόφασης του ΟΗΕ.

Στις 28 Μαρτίου 1957 ο Βρετανός Υπουργός Αποικιών Άλαν Λένοξ Μπόιντ ανακοίνωσε την απελευθέρωση του Μακαρίου και των τριών συνεξοριστών του στις Σεϋχέλλες (Κυρηνειας Κυπριανός, ο Γραμματέας του και ο εφημέριος Φανερωμένης), απαγορεύοντας την μετάβαση τους στην Κύπρο.

Στις 17 Απριλίου 1957 ο Μακάριος και οι συνεξοριστοι του έφθασαν στην Αθήνα όπου γνώρισαν αποθεωτική υποδοχή με τα συνθήματα «Ζήτω ο Μακάριος», «Αυτοδιάθεση», «Κάτω ο Χάρντινγκ» να δονούν την ατμόσφαιρα, με τον πρώτο να εγκαθίσταται στο πολυτελές ξενοδοχείο της πλατείας Συντάγματος “Μεγάλη Βρετανία”, όπου παρέμεινε μέχρι τη σύναψη των συμφωνιών Ζυρίχης – Λονδίνου το 1959.

Σύμφωνα με όσα καταγράφει η Κύπρια ερευνήτρια και δημοσιογράφος **Φανούλα Αργυρού*****, η εξορία και οι ποικιλόμορφες πιέσεις απέφεραν το επιθυμητό από τους Βρετανούς αποτέλεσμα:

Στις 23 Ιουνίου 1958 ο εθναρχικός σύμβουλος **Ζήνωνας Ρωσσίδης** μετέφερε στον Βρετανό Πρέσβη στην Αθήνα την απόφαση του Μακαρίου ότι ήταν έτοιμος για συνομιλίες για ένα Σύνταγμα **παραμερίζοντας την Ένωση**.

Στις 22 Σεπτεμβρίου 1958 ο Βρετανός κυβερνήτης της Κύπρου Σερ Hugh Mackintosh Foot έστειλε την Μπάρμπαρα Κάσλ (Σοσιαλίστρια / Εργατική βουλευτή και πρώην δημοσιογράφο της αριστερής Tribune), στην Αθήνα και εξασφάλισε την εγκατάλειψη της Ενώσεως κατ’ ιδίαν.

Στις 27 Σεπτεμβρίου 1958 ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος παρέδωσε ενυπόγραφη επιστολή στον Βρετανό Πρέσβη στην Αθήνα, μεταβιβάζοντας

επισήμως προς την Κυβέρνηση της Αυτού Μεγαλειότητος την εγκατάλειψη του “εθνικού στόχου”, την ένωση δηλαδή της Κύπρου με την Ελλάδα, αποδεχόμενος Κυπριακή ανεξαρτησία.

Με τον Βρετανό Πρέσβη, σύμφωνα πάντα με την ερευνήτρια και δημοσιογράφο Φανούλα Αργυρού, να γράφει στο Φόρεϊν Όφισ, **με αντίγραφα στις πρεσβείες στο Λονδίνο, της Άγκυρας, της Ουάσιγκτον και στην αντιπροσωπεία στο ΝΑΤΟ, 4.10.1958:** «Αν δεν μπορούμε να πούμε ότι το σχέδιό μας από μόνο του θα οδηγήσει στη διχοτόμηση, είναι λογικό να υποθέσουμε ότι είναι επειδή από μόνο του θα δημιουργήσει τις συνθήκες που θα οδηγήσουν στη διχοτόμηση. Αυτό είναι, βέβαια, που πιστεύουν και οι Έλληνες».

Με τον τρόπο αυτό, οι Βρετανοί οδήγησαν μεθοδικά και βήμα-βήμα, με την επιστράτευση της ύπουλης αλλά πανίσχυρης διπλωματίας τους, στις **Συμφωνίες Ζυρίχης (11/2/1959 με τις υπογραφές Κωνσταντίνου Καραμανλή και Αντνάν Μεντερές) και Λονδίνου (19/2/1959 με επί πλέον την υπογραφή του Βρετανού πρωθυπουργού Χάρολντ Μακμίλαν καθώς και συνημμένα στην συμφωνία κείμενα, υπογεγραμμένα από τον (τότε) Αρχιεπίσκοπο Κύπρου Μακάριο Γ' και τον (τότε) αντιπρόεδρο (Κύπριο μουσουλμάνο) Φαζίλ Κιουτσούκ.**

Οι συμφωνίες αυτές (δήθεν) τερμάτιζαν την Βρετανική κυριαρχία, με την ίδρυση της (δήθεν) ανεξάρτητης Κυπριακής Δημοκρατίας, ενός κράτους με δύο “ανεγνωρισμένες” κοινότητες, ενώ οι Βρετανοί διατηρούσαν 2 κυρίαρχες στρατιωτικές βάσεις – δηλαδή αυτά ακριβώς που σχεδίασαν οι Βρετανοί κινητοποιώντας τους Τούρκους!

Επιπλέον οι Βρετανοί φρόντισαν να επιβάλλουν τέτοιους όρους στο σύνταγμα της νεαρής Κυπριακής Δημοκρατίας (επίσημα ιδρύθηκε στις 16 Αυγούστου 1960) **ώστε να είναι τελείως αδύνατη η ομαλή λειτουργία της:**

Εφοδίασαν με βέτο το 18% του Κυπριακού πληθυσμού στις αποφάσεις του **82%**, επέβαλαν Βρετανικές βάσεις στην Κύπρο υπό όρους **κράτους εν κράτει**, επέβαλλαν **υποχρεωτικό «αντιπρόεδρο» από το 18%** του πληθυσμού του νησιού, **δύο επίσημες γλώσσες** (ελληνικά, τουρκικά)

και αυτοδιορίστηκαν «**εγγυητές**» της Κυπριακής Δημοκρατίας μαζί με Τουρκία και Ελλάδα – με δυό λόγια δημιούργησαν όλες εκείνες τις προϋποθέσεις διχοτόμησης της Κύπρου εξασφαλίζοντας την μακροήμερευση των βάσεων τους. Και όλα αυτά, σε άριστη συνεργασία τόσο με τον Τούρκο συνταγματολόγο Δρ. Νιχάτ Ερίμ, επικεφαλής της τουρκικής ομάδας, όσο και με τον καθηγητή Θεμιστολή Τσάτσο, επικεφαλής της Ελληνικής ομάδας στην προετοιμασία του Συντάγματος της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Στις 31 Δεκεμβρίου 1963, ο εκπρόσωπος του 18% του Κυπριακού πληθυσμού και «**εξοπλισμένος**» με **δικαίωμα βέτο** στις αποφάσεις της πλειοψηφίας «αντιπρόεδρος» της νεαρής Κυπριακής Δημοκρατίας Δρ. Φαζίλ Κιουτσούκ δήλωσε στους New York Times: «Δεν υπάρχει πλέον σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας γιατί Έλληνες και Τούρκοι δεν μπορούν να ζήσουν μαζί. Το Κυπριακό σύνταγμα είναι νεκρό». Είχε προηγηθεί λίγες εβδομάδες νωρίτερα η πρόταση Μακαρίου με 13 σημεία για την αναθεώρηση του συνταγματικού καθεστώτος προκειμένου να βοηθηθεί το σύνταγμα να λειτουργήσει – μεταξύ τους η κατάργηση της χωριστής πλειοψηφίας (ελληνοκυπριακής και τουρκοκυπριακής) για την ψήφιση των νόμων, η θέσπιση ενιαίων δημοτικών συμβουλίων στους δήμους και η κατάργηση του βέτο τόσο του προέδρου όσο και του αντιπροέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας. Η Τουρκία και οι Τουρκοκύπριοι απέρριψαν αμέσως τις προτάσεις Μακαρίου, με τον ισχυρισμό ότι “το ισχύον σύνταγμα θα πρέπει να εφαρμόζεται στο σύνολο του”.

Οι Βρετανοί σε άριστη πάντα συνεργασία με τους Τούρκους, καλλιεργούσαν συνεχώς το μίσος μεταξύ των δύο κοινοτήτων της Κύπρου δημιουργώντας συστηματικά τις προϋποθέσεις και τυπικής κατάρρευσης της νεαρής Κυπριακής Δημοκρατίας. Όπως ομολόγησε ο ίδιος ο αρχηγός του τουρκικού Ειδικού Γραφείου Πολέμου, οι Τούρκοι πρώτα έβαζαν βόμβες σε μουσουλμανικά τεμένη για να εξάψουν τα πάθη μεταξύ των δύο κοινοτήτων και μετά έριχναν τις ευθύνες σε έλληνες Κύπριους, προκαλώντας εκ του ασφαλούς συγκρούσεις και οξύνοντας συνεχώς την κατάσταση, μελετημένα και βάσει σχεδίου.

Κάπως έτσι φτάσαμε στους βομβαρδισμούς με ναπάλμ στην περιοχή της Τηλλυρίας (7-9 Αυγούστου 1964).

Την ίδια περίοδο (1964) ο λαλίστατος πρώην αντιπρόεδρος της Τουρκικής «Δημοκρατίας» Κεμάλ Σατίρ ουσιαστικά αποκάλυψε το Βρετανικό σχέδιο, δηλώνοντας «προφητικά»: **«Η Κύπρος θα χωριστεί στα δύο και το ένα τμήμα θα ενωθεί με την Τουρκία».**

Η «ολοκλήρωση» των Βρετανικών σχεδίων με τούρκικες μαριονέτες, έχοντας πλέον εξουδετερωθεί κατά 100% ο «κίνδυνος» ένωσης του νησιού με την Ελλάδα, καθυστέρησε μια ακόμα δεκαετία, εν όψη μιας «κατάλληλης ευκαιρίας».

Η «κατάλληλη ευκαιρία» παρουσιάστηκε το 1974 με την ταύτιση απόψεων Βρετανίας, Αμερικής και λοιπών «συμμάχων» από την μία και τα ολέθρια ελληνικά λάθη από την άλλη (πραξικόπημα Σαμψών ίσως με Βρετανικό «δάκτυλο», δικτατορία στην Ελλάδα κ.α). Έτσι, στις 20 Ιουλίου 1974 με μια δήλωση – ρεσιτάλ υποκρισίας ο Τούρκος πρωθυπουργός της εποχής εκείνης Μπουλέντ Ετζεβίτ δήλωσε: «Δεν φέρνουμε στην Κύπρο τον πόλεμο, αλλά την ειρήνη».

Η «ειρήνη» που έφεραν οι Τούρκοι με την **εισβολή στην Κύπρο**, υπό την καθοδήγηση και την πλήρη υποστήριξη Βρετανίας, Αμερικής και άλλων συμμάχων, δεν ήταν τίποτα άλλο από την ίδια, διαχρονική συμπεριφορά τους: 4.000 δολοφονημένοι Κύπριοι (συντριπτικό ποσοστό αμάχων, γυναικών, ακόμα και παιδιών), 1.619 αγνοούμενοι, καταστροφή Κυπριακής οικονομίας, βιασμοί γυναικών 12-71 ετών, κατάληψη 37% του Κυπριακού εδάφους, εκδίωξη 200.000 Κυπρίων από τις εστίες τους με στόχο **τον ρατσιστικό διαχωρισμό του Κυπριακού πληθυσμού κ.α.π.**

Τον Αύγουστο του 1974 η Τουρκία, υπό την καθοδήγηση της Βρετανίας, ζητούσε ομοσπονδιακή «λύση», ανταλλαγή πληθυσμών και το 34% των Κυπριακών εδαφών υπό τον έλεγχο (δήθεν) των Κυπρίων μουσουλμάνων, ουσιαστικά όμως από την Τουρκία. Το δε Βρετανικό Φόρειν Όφισ «αποφάσισε τελεσίδικα» (16/8/1974) πως η «λύση» του Κυπριακού ήταν Διπεριφερειακή Ομοσπονδία, δηλαδή αυτό που αργότερα μετονομάστηκε σε **Διζωνική, Δικοινοτική Ομοσπονδία.**

Τα επόμενα χρόνια, το Βρετανικό σχέδιο συνέχισε την σταδιακή εφαρμογή του:

Στις 17 Ιουλίου 1978 ο Τούρκος ΥΠΕΞ Σαμπρί Ιχσαν Τσαγλαγιαγκίλ, εκφράζοντας την πολιτική εποικισμού που είχε σχεδιάσει από το 1956, σε αρμονική συνεργασία με τους Βρετανούς, ο Δρ. Νιχάτ Εριμ για την “Επανάκτηση της Κύπρου” δήλωσε στο γερμανικό Der Spiegel: «Ο τουρκοκυπριακός πληθυσμός θα αλλοιωθεί με αναλογία δύο Τούρκοι έποικοι από την ανατολή προς ένα Τουρκοκύπριο. Ο συνολικός τουρκικός πληθυσμός θα ξεπεράσει τις 250.000 χιλιάδες».

Στις 15 Νοεμβρίου 1983 το πιστό ανδρείκελο της Τουρκίας στην Κύπρο Ραούφ Ντεντάς αυτοανακηρύχθηκε «πρόεδρος» της δήθεν ανεξάρτητης «Τουρκικής Δημοκρατίας Βορείου Κύπρου» την οποία μέχρι σήμερα (2024) δεν έχει αναγνωρίσει κανένα κράτος του κόσμου, εκτός από την Τουρκία που την δημιούργησε.

Το 1990 η Βρετανία φρόντισε, αξιοποιώντας τις συνθήκες της συγκεκριμένης περιόδου (ο τότε Κύπριος πρόεδρος Γιώργος Βασιλείου, έκανε ότι του ζητούσαν οι Βρετανοί), να συμπεριλάβει στο ψήφισμα 649 του Συμβουλίου Ασφαλείας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών την «λύση» του Κυπριακού «προβλήματος» με βάση την Διζωνική, Δικοινοτική Ομοσπονδία (ΔΔΟ). Η Βρετανική απόφαση για Διζωνική-Δικοινοτική Ομοσπονδία στην Κύπρο, χρονολογείται από το έτος 1956 (ένα χρόνο μετά την έναρξη του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα των Κυπρίων) με σχετική δήλωση του τότε Βρετανού Υπουργού Αποικιών Λένοξ Μπούτ, στη Βουλή των Κοινοτήτων.

Το έτος 2004 η «λύση» ΔΔΟ τυλίχτηκε στο φανταχτερό κάλυμμα του «**Σχεδίου Ανάν**», αλλά **απορρίφθηκε με συντριπτική πλειοψηφία** από τον Κυπριακό λαό, παρά τις πιέσεις και τις απειλές από τους γνωστούς “ύποπτους”. Την ίδια χρονιά, η Κυπριακή Δημοκρατία εντάχθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, με ένα τμήμα του εδάφους να βρίσκεται υπό Τουρκική κατοχή. Κατά την συμφωνία ένταξης, ολόκληρη η Κύπρος εντάσσεται στην Ε.Ε. με το κοινοτικό κεκτημένο να εφαρμόζεται μόνο στις ελεύθερες περιοχές, διότι αυτές είναι που ελέγχει η κυπριακή κυβέρνηση. Παρά την γεωγραφική αυτή επιφύλαξη η κοινωνική ένταξη των πολιτών που ζουν

στα κατεχόμενα είναι πλήρης, αφού απολαμβάνουν όλα τα δικαιώματα της ένταξης.

Το έτος 2015 ξεκίνησε ένας νέος γύρος διακοινοτικών συνομιλιών στο Κυπριακό και στις 6 Ιουλίου 2017 στο Κραν Μοντανά έγινε μια ακόμα προσπάθεια να εξευρεθεί «λύση» υπό την προεδρία του Γ. Γραμματέα του Ο.Η.Ε. με την συμμετοχή Κυπρίων Χριστιανών και Μουσουλμάνων, ΥΠΕΞ των «εγγυητριών» χωρών (Βρετανία, Ελλάδα, Τουρκία) και του ύπατου εκπροσώπου εξωτερικής πολιτικής της ΕΕ. Φυσικά η Τουρκία δεν δέχτηκε να τερματίσει την στρατιωτική κατοχή Κυπριακών εδαφών, επικαλούμενη την «ιδιότητα» της εγγυήτριας δύναμης.

Η «εγγυήτρια» βέβαια δύναμη υποτίθεται ότι **θα προστάτευε** την νεαρή Κυπριακή Δημοκρατία και **δεν θα την διέλυε**, ούτε θα την διαιρούσε σε δύο «κράτη», ούτε θα κατακτούσε με την απόλυτη κάλυψη Βρετανών, Αμερικανών και άλλων συμμάχων το 37% των εδαφών της.

Μόλις τρία χρόνια αργότερα (Σεπτέμβριος 2021), ο Τούρκος Πρόεδρος Ρετζέπ Τ. Ερντογάν, με γνωστές, αρρωστημένες φαντασιώσεις ανασύστασης νέο-οθωμανικής αυτοκρατορίας μέσα στον 21ο αιώνα, διακήρυξε πως «μόνη λύση» στην Κύπρο είναι η «ίδρυση δύο ισότιμων κρατών», πιστεύοντας πως έχοντας στο χέρι το ένα από τα δύο τμήματα της μαρτυρικής Κύπρου με πιστές μαριονέτες και υπάκουα ανδρείκελα, δεν θα αργήσει να ελέγξει και το άλλο, με πρόθυμους εφιάλτες και ανιστόρητους μειοδότες.

Μισό ακριβώς αιώνα μετά την τουρκική εισβολή στην Κύπρο και την κατοχή του 37% του εδάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας από τους Τούρκους υπό την υψηλή “προστασία” των Βρετανών, η κατεχόμενη Κύπρος έχει πλημμυρίσει από εκατοντάδες χιλιάδες έποικους της Ανατολίας, περισσότερα από 300 τζαμιά και μανιασμένο αφελληνισμό κάθε ίχνους Ελληνικής παρουσίας 30 αιώνων!

Το παραμύθι της Διζωνικής Δικοινοτικής Ομοσπονδίας που επινόησαν από το έτος 1956 οι Βρετανοί και παπαγαλίζουν ακόμα Έλληνες και Κύπριοι πολιτικοί, αποτελεί μια λύση – έκτρωμα για τους εξής (ενδεικτικά) λόγους:

(α) Καταλύει την Κυπριακή Δημοκρατία (κράτος μέλος της Ε.Ε.)

(β) Νομιμοποιεί την Τουρκική εισβολή και κατοχή επί του 37% του Κυπριακού εδάφους με μόνιμη και διαχρονική απειλή για το υπόλοιπο

(γ) Επαναβεβαιώνει την Βρετανική κυριαρχία στα Κυπριακά εδάφη των Βρετανικών βάσεων

(δ) Νομιμοποιεί την αλλοίωση του Κυπριακού πληθυσμού με αθρόα «εισαγωγή» Τούρκων εποίκων στα εδάφη της Κυπριακής Δημοκρατίας και την ισλαμοποίηση της Κυπριακής Δημοκρατίας

(ε) Παραπλανεί επαίσχυντα τους πολίτες πως με την ΔΔΟ η Κύπρος δήθεν «ενώνεται» σε ένα Ομοσπονδιακό Κράτος, ενώ στην πράξη καταργείται η Κυπριακή Δημοκρατία, αγνοείται προκλητικά το Κοινοτικό Κεκτημένο και επιβάλλεται απαράδεκτος για τον 21ο αιώνα **ρατσιστικός διαχωρισμός** Κυπρίων πολιτών μέσα σε Ευρωπαϊκό έδαφος

(ζ) Επιβάλλει ένα εξωφρενικό «σύστημα» μιας δήθεν Ομοσπονδίας η οποία **τεμαχίζει ρατσιστικά την Κύπρο** επιβάλλοντας 3 διαφορετικές Κυβερνήσεις, 4 Βουλές, 3 Δημόσιες Υπηρεσίες, 3 Δικαστικές εξουσίες, 3 Αστυνομίες, 3 Κυριαρχίες και 3 ιθαγένειες!

(η) Αποδέχεται ντε φάκτο την χρησιμοποίηση εδαφών της κατεχόμενης Κύπρου σαν κέντρα αποθήκευσης και διακίνησης κάθε μορφής σκληρών ναρκωτικών και σαν παράδεισο παράνομου τζόγου, ξεπλύματος μαύρου χρήματος και κάθε είδους παρανομίας σε αगाστή συνεργασία με την τουρκική πολιτική και “επιχειρησιακή” μαφία.

Μπροστά στην παραπάνω φρικτή “διέξοδο” που υποθηκεύει επικίνδυνα το μέλλον ολόκληρης της Κύπρου, οι “κόκκινες γραμμές” κάθε Έλ-ληνα και Κύπριου (**χριστινού ή μουσουλμάνου**) θα πρέπει να είναι:

(α) Ο τερματισμός της στρατιωτικής παρουσίας τουρκικών στρατευμάτων κατοχής σε εδάφη της Κυπριακής Δημοκρατίας.

(β) Η έξωση των εποίκων της Ανατολίας που κατέφθασαν οργανωμένα στην Κύπρο για την αλλοίωση της πληθυσμιακής σύνθεσης του νησιού (82% Έλληνες χριστιανοί και 18% τουρκόφωνοι μουσουλμάνοι και ξένοι υπήκοοι).

(γ) Ελεύθερος επαναπατρισμός όλων των βιαίως εκδιωχθέντων Κυπρίων από τις εστίες και τις περιουσίες τους.

(δ) Πλήρης εφαρμογή του Κοινοτικού Κεκτημένου.

(ε) Πλήρης κατάργηση κάθε ίχνους “εγγυήσεων” Βρετανίας, Τουρκίας, Ελλάδος προς την ανεξάρτητη σήμερα και μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης Κυπριακή Δημοκρατία.

Τις παραπάνω “κόκκινες γραμμές” πρέπει να συμμερίζονται και οι γηγενείς Κύπριοι μουσουλμάνοι οι οποίοι έζησαν “από πρώτο χέρι” την μετατροπή τους **από αφέντες του τόπου τους σε υποτακτικούς** του τουρκικού επεκτατισμού και όργανα της βρετανικής ραδιουργίας. Συνεπώς θα πρέπει να επιδιώκουν και αυτοί:

(α) Την Κυπριακή υπηκοότητα που αναγνωρίζουν εκατοντάδες χώρες του κόσμου και όχι φυσικά την υπηκοότητα ενός ψευτοκράτους – προτεκτοράτου που δημιούργησε και αναγνωρίζει μόνο η Τουρκία. Οι γηγενείς Κύπριοι μουσουλμάνοι επί πολλά χρόνια ζητούν και παίρνουν συντάξεις, βοηθήματα, διαβατήρια και ταυτότητες από την Κυπριακή Δημοκρατία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενώ παραμένουν στα κατεχόμενα εδάφη της Κυπριακής Δημοκρατίας απολαμβάνοντας αφορολόγητα έσοδα σε βάρος των Ευρωπαίων πολιτών της Κυπριακής Δημοκρατίας οι οποίοι πληρώνουν κανονικά όλους τους φόρους τους! **Το καθεστώς αυτό κάποτε θα τελειώσει** και φυσικά δεν ταιριάζει καθόλου με τις φαντασιώσεις «ανεξάρτητου» τουρκικού κράτους μέσα στην Κύπρο!

(β) Την ιδιότητα μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης μαζί με ένα από τα τρία ισχυρότερα νομίσματα του πλανήτη.

(γ) Τεράστιες δυνατότητες χρηματοδότησης της ανάπτυξης από κοινά ευρωπαϊκά προγράμματα – και όχι μόνο.

(δ) Μεριδίο και συμμετοχή σε ένα πολύ μεγάλο πλουτοπαραγωγικό θησαυρό που θα αρχίσει να αξιοποιείται με την βοήθεια των μεγαλύτερων και ισχυρότερων εταιριών του πλανήτη.

(ε) Συγχωροχάρτι για τα “κατά παραγγελία” εγκλήματα του παρελθόντος.

(ζ) Ειρηνική συμβίωση χριστιανών και μουσουλμάνων, όπως ακριβώς συνέβαινε επί ένα περίπου αιώνα, πριν αρχίσουν να εφαρμόζονται οι ραδιουργίες των Βρετανών που ακόμα θεωρούν το νησί της Κύπρου γεωπολιτική “ιδιοκτησία” τους.

Οι γεωπολιτικές συνθήκες είναι (αντικειμενικά) ευνοικές για την Ελλάδα: Η Βρετανία βρίσκεται εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Τουρκία έχει μετατραπεί σε σύμμαχο της Ρωσίας, της Περσίας και των Ταλιμπάν,

έχει προβληματική συμπεριφορά σαν μέλος του NATO με τις τις συνεχείς προκλήσεις προς Ελλάδα – Κύπρο, τους εκβιασμούς για την ένταξη Σουηδίας-Φινλανδίας, την προμήθεια Ρωσικού στρατιωτικού εξοπλισμού, την επιδεικτική περιφρόνηση του δυτικού εμπάργκο εναντίον της Περσίας παλαιότερα και της Ρωσίας στις μέρες μας, την ανοικτή και απροκάλυπτη υποστήριξη στις τρομοκρατικές οργανώσεις της Χαμάς, των Αδελφών Μουσουλμάνων, της Χεζμπολάχ, των Χούτι κ.π.α.

Τούτο όμως δεν είναι από μόνο του αρκετό δεδομένου ότι η σημερινή Τουρκία βρίσκεται στο κατώφλι δύο σοβαρών πολεμικών εστιών (Ρωσίας – Ουκρανίας και Ισραήλ – Παλαιστινίων) διαθέτοντας μοναδική γεωστρατηγική σημασία.

Είναι όμως υπεραρκετό, εν όψει των τεράστιων προβλημάτων της τουρκικής οικονομίας και της σημασίας των δυτικών εταίρων στο εμπορικό ισοζύγιο της Τουρκίας, να εφαρμοστεί επί τέλους στην πράξη η προ εικοσαετίας περίπου (2005) **απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου** ότι για να προχωρήσει έστω και ένα βήμα ο ενταξιακός διάλογος Ε.Ε. – Τουρκίας, η τελευταία θα πρέπει να αναγνωρίσει ανεπιφύλακτα την Κυπριακή Δημοκρατία, να εφαρμόσει τις πρόνοιες της Ένωσης σε ό,τι αφορά την Κυπριακή Δημοκρατία ανοίγοντας λιμάνια και αεροδρόμια σε κυπριακά πλοία και αεροπλάνα, να συνεργαστεί για λύση του Κυπριακού στη βάση των περί Κύπρου ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας και **των αρχών και αξιών επί των οποίων εδράζεται η Ε.Ε.**

«Το ψάρι, όμως βρωμάει απ’ το κεφάλι. Φταίνε οι ξένοι, φταίνε οι Τούρκοι, φταίνε οι πέτρες, πρώτοι όμως φταίνε οι δικοί μας, που δεν είχαν τη γνώση, την ικανότητα, ελάχιστη διορατικότητα! Αλλά με επικίνδυνες ψευδαισθήσεις, μικροπρεπείς φιλοδοξίες, υπέκυψαν διαδοχικά, ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ, στις ξένες υποδείξεις, σχέδια και απαιτήσεις, περιφρονώντας τον λαό, την ιστορία του και τα δικά του».

* Λεωνίδας Κουμάκης: Νομικός, Συγγραφέας, Αρθρογράφος-Αναλυτής, μέλος του International Hellenic Association. Το αυτοβιογραφικό, διαχρονικό βιβλίο του [«Το Θαύμα-Μια πραγματική ιστορία»](#), το οποίο αναφέρεται στην μεθοδική εξολόθρευση του Ελληνισμού της

Κωνσταντινούπολης από το τουρκικό κράτος υπάρχει εντελώς δωρεάν στην ηλεκτρονική βιβλιοθήκη του ΙΗΑ, τόσο στην Ελληνική όσο και στην Αγγλική γλώσσα. Στις 29/1/2024 προστέθηκε στην ηλεκτρονική βιβλιοθήκη του ΙΗΑ και το βιβλίο «[ΕΡΝΤΟΓΑΝΙΣΤΑΝ](#)» του συγγραφέα, το οποίο βοηθάει στην καλύτερη κατανόηση της σημερινής Τουρκίας και το οποίο είναι επίσης διαθέσιμο εντελώς δωρεάν.

** Ο αριθμός των 37 νεκρών του πογκρόμ, περιλαμβάνεται στον “Κατάλογο νεκρών” που συνέταξε ο καθηγητής Σπύρος Βρυώνης jr, στην σελίδα 677 του μνημειώδους έργου του για τα Σεπτεμβριανά “Ο Μηχανισμός της καταστροφής”, εκδόσεις Εστία, 2007).

*** Φανούλας Αργυρού “Πώς ο αγώνας για την Ένωση κατάντησε τελικά τραγελαφική δοτή «ανεξαρτησία»”, 18 Φεβρουαρίου 2024, <https://professors-phds.com/2024/02/18/62201/> . Άφθονο υλικό από Βρετανικά και άλλα αρχεία για το Κυπριακό υπάρχουν στα βιβλία της Φανουλας Αργυρού «Από την Ένωση στη Κατοχή», 1995 και «Διζωνική vs Δημοκρατία», 2019.

**** Το κείμενο αυτό δόθηκε προς δημοσίευση στο ιστορικό περιοδικό της Θράκης «Ενδοχώρα», για τον ειδικό τόμο που θα εκδοθεί τον Σεπτέμβριο 2024.

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

[International Hellenic Association.](#)

Πηγή : <https://professors-phds.com/>